

Sonet marin

Felix

Oglindă albastră, sau zbucium intens,
Zâmbind prin dantele de val, sau ursuză,
O simți cum cunoașterii vii se refuză,
Sub straiul misterelor sale, imens.

Și vuietul tainic ne pare o scuză
Privind refractările ei fără sens,
Sau poate că-n vâlul secretelor, dens,
Se simte ea însăși adesea confuză.

Abis de enigme țesute în larg,
Ne pare că-n urletul ei are ură
Când valuri în stâncile vieții se sparg;

Dar peste primejdii și-a lor mugitură
Se-nalță măreț al speranței catarg
Căci, Doamne, Tu zisu-i-ai: „Taci! Fără gură!”

Eforie Nord, 15 august 2015